

Adoptiovanhemmat synnytysvalmennuksessa

TÄMÄ VUOSI ON antanut rohkaisua toiselle odotuksellemme. Saimme todistaa kahden lapsen saapumista tuttavapiiriimme Etelä-Afrikasta, joka on näillä näkymin myös meidän perheemme todennäköisin kohde. Toiseen perheeseen lapsi tuli ensimmäisenä lapsena, toiseen toisena lapsena. Jälkimmäisen perheen kuulumiset kiinnostavat erityisen paljon, sillä olemme nyt hyvin samanlaisessa tilanteessa kuin he aiemmin. Onkin mukava kuulla, miten sisarus-ten yhteiselo lähtee käyntiin ja miten lapsen tulo vaikuttaa perheen dynamiikkaan.

Lasten saapumiset saivat miettimään lehden teemana olevaa erityistarpeisuutta. Adoptiovanhemmat joutuvat lähes poikkeuksetta tekemisiin jonkin erityistarpeen kanssa jossain vaiheessa prosessia, viimeistään yhteisen taipaleen aikana. Lasten erityistarpeista puhutaan paljon, ja niihin varautuminen auttaa valmistautumaan vanhemmuuteen, joka väistämättä poikkeaa biologisesta vanhemmuudesta monessa kohtaa.

NIINPÄ POHDIN MEITÄ vanhempia, tulevia ja nykyisiä, erityistarpeiden näkökulmasta.

Lähes jokainen adoptiovanhempihan on jollain tapaa erityistarpeinen. Kaikki ei ole mennyt lasten saannin suhteen kuin siinä kuuluisassa suomenruotsalaisessa lifestyle-ohjelmassa. Lapsettomuus on johdattanut useimmat adoptiopululle. Kaikesta raastavuudestaan huolimatta lapsettomuus on meillä kuitenkin vahvistanut halua olla vanhempi.

Adoptioraskaus on hieman erilainen kuin biologinen raskaus: synnytyksen ajankohtaa ei voi ennustaa ja arviot saattavat viisaimmillaankin olla jotain tällaista: ”Voi mennä hyvinkin parissa vuodessa, mutta aivan hyvin siinä voi mennä viisikin vuotta...”. Siinä missä biologisen raskauden yliaikaisuus on maksimissaan parin viikon luokkaa, adoptioraskaudessa synnytys saattaa venyä parilla vuodella.

Adoptioäidit ja isät eivät myöskään käy synnytysvalmennuksessa vetämässä henkeä ja puhaltellessa rytmikkäästi. Meille valmennus käsittää nipun sosiaalityöntekijän luona käyntejä neuvonnan merkeissä, hengen vetämistä kaiken sortin A4-läpysköiden äärellä ja puhaltelua odotusahdis-

tuksen iskiessä. Näitä ahdistuksia ei voida neuvolassa tai valmennuskursseilla. Ne voidaan kaikessa hiljaisuudessa puolison tai muun läheisen ihmisen kanssa yön pimeinä tunteina silloin, kun lapsen kaipuu ja haaveet vieressä tuhisevasta ja uneliaasti potkivasta pienestä ihmisestä ovat suurimmillaan.

ADOPTIOVANHEMMAT EIVÄT myöskään etukäteen suunnittele, mihin aikaan vuodesta he haluavat tulla isäksi ja äidiksi. Työnantajalle ei kerrota, että aloitan isyysloman noin yhdeksän kuukauden päästä. Työssä sanotaan yllättäen, että lähdän synnyttämään noin viikon tai kahden päästä kiireimmillään, kohdemaasta riippuen. ”Joko myönätte lomaa tai olen pakotettu eroamaan.”

Olemme adoptiovanhempina erityisiä monella muullakin tapaa. Se on vahvuutemme kohdatessamme ensi kertaa juuri sen erityisen lapsen, joka on meille tarkoitettu.

Sami

